

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 26CoCsp/13/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4119205453
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 02. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Slováčková
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2022:4119205453.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Katarína Slováčková a sudcov: Mgr. Jozef Mačej a JUDr. Ľuboslava Vanková v právnej veci žalobcu: Všeobecná úverová banka, a.s., IČO 31 320 155, so sídlom Mlynské nivy 1, Bratislava, zastúpený: Beňo & partners advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom Námestie svätého Egídia 40/93, Poprad, proti žalovanej: A. D., narodená XX.X.XXXX, bytom T. XXXX/XX, F.-O., zastúpená: JUDr. Ján Chmelo, advokát, so sídlom Royova 9, Piešťany, o zaplatenie 3.268,68 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Piešťany č. k. 6Csp/10/2020-113 zo dňa 14.1.2021, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

II. Žalovaná **m á n á r o k** voči žalobcovi na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. žalobu v celom rozsahu zamietol a výrokom II. rozhodol, že žalovaná má voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Napadnutý rozsudok súd prvej inštancie odôvodnil právne aplikáciou ust. § 15 ods. 1, 2, 5 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, § 37 ods. 2, § 39, § 451 ods. 1, 2, § 457, § 100 ods. 1, § 107 ods. 1, 2, 3 Občianskeho zákonníka, § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku.

3. Súd prvej inštancie vychádzal zo skutkových zistení, že medzi právnym predchodcom žalobcu - spoločnosťou Consumer Finance Holding, a.s. a žalovanou bola dňa 9.11.2015 uzavretá Zmluva spotrebiteľskom úvere č. 120158253, predmetom ktorej bol viazaný spotrebiteľský úver vo výške 5.280 eur ako doplatok kúpnej ceny predmetu financovania, pričom predmetom financovania bolo osobné motorové vozidlo VOLKSWAGEN Touran 1,6 TDI. Dňa 9.11.2015 bola uzavretá i kúpna zmluva medzi žalovanou ako kupujúcou a predávajúcim - spoločnosťou Martin Andreson, s.r.o., predmetom ktorej bol predmet financovania podľa zmluvy o spotrebiteľskom úvere, teda osobné motorové vozidlo značky VOLKSWAGEN Touran 1,6 TDI. Žalovaná uhradila na predmetný úver plnenie vo výške 2.011,32 eur.

4. Vecne argumentoval súd prvej inštancie tým, že obe zmluvy, teda kúpna zmluva i zmluva o spotrebiteľskom úvere, keďže tvoria obchodný celok, sú absolútne neplatnými právnymi úkonmi od svojho začiatku a teda sa na ne hľadí tak, ako keby neboli vôbec urobené. Keďže absolútna neplatnosť pôsobí zásadne od začiatku (ex tunc), od okamihu vzniku právneho úkonu, zásadne každé plnenie je bezdôvodným obohatením, a to už od okamihu, kedy bolo poskytnuté. Dôsledkom plnenia z neplatnej alebo zrušenej zmluvy je povinnosť účastníkov zmluvy navzájom si vrátiť všetko, čo plnením z takejto zmluvy nadobudli (teda vzájomná reštitučná povinnosť zmluvných strán). V danom prípade

sa jedná o spotrebiteľský vzťah medzi žalobcom ako veriteľom a žalovanou ako dlžníkom na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorá je závislá od kúpnej zmluvy uzavretej medzi žalovanou a predávajúcim. Pokiaľ však nedošlo k vráteniu predmetu kúpy, ktorý bol financovaný zo strany veriteľa na základe poskytnutého spotrebiteľského úveru, nemohlo teda dôjsť k vzájomnému vysporiadaniu vrátenia poskytnutých peňažných prostriedkov medzi predávajúcim a žalobcom ako veriteľom a preto neostalo žalobcovi iné, ako sa domáhať vydania dlžnej sumy poskytnutej istiny úveru voči žalovanej ako dlžníčky v zmysle úverovej zmluvy titulom vydania bezdôvodného obohatenia. Pokiaľ išlo o námietku premlčania zo strany žalovanej podľa ustanovenia § 107 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka a stanovisko žalobcu o potrebe neprihliadania na vznesenú námietku premlčania podľa ustanovenia § 107 ods. 3 Občianskeho zákonníka, súd prvej inštancie nesúhlasil s názorom žalobcu o aplikácii tohto ustanovenia, pretože ustanovenie § 107 ods. 3 Občianskeho zákonníka, by bolo možné aplikovať v prípade, ak by sa jednalo o vzájomný synalagmatický záväzok medzi žalobcom ako veriteľom a žalovanou ako dlžníkom, avšak v prejednávanej spore o takýto vzťah medzi sporovými stranami nešlo. V súdenom prípade bolo zo strany právneho predchodcu žalobcu žalovanej poskytnuté peňažné plnenie na základe úverovej zmluvy, teda žalovaná dostala od žalobcu vyplatené finančné prostriedky, naproti tomu žalobcovi nebolo poskytnuté žiadne protiplnenie v rámci uzavretej úverovej zmluvy a teda mu ani nevznikla povinnosť vydať čokoľvek žalovanej. Medzi sporovými stranami tak nejde o synalagmatický záväzok. Žalobca sa preukázateľne dozvedel o vzniku bezdôvodného obohatenia dňa 3.7.2017, ktorým dňom žalobca jednoznačne získal vedomosť, že na jeho úkor došlo k bezdôvodnému obohateniu a aj vedomosť, kto na jeho úkor bezdôvodné obohatenie získal. Od 3.7.2017 teda začala plynúť dvojročná subjektívna premlčacia doba. Objektívna premlčacia doba začala plynúť od novembra 2015, kedy žalobca poukázal sumu 5.280 eur na účet sprostredkovateľa. Podľa názoru súdu prvej inštancie bol nárok žalobcu uplatnený na súde po uplynutí trojročnej objektívnej premlčacej doby, ktorá uplynula v novembri 2018. Žaloba bola súdu prvej inštancie doručená dňa 20.5.2019. Argumentáciu žalobcu, že v danom prípade by mohlo ísť o úmyselné bezdôvodné obohatenie žalovanej, nakoľko žalovaná neuviedla dôvod, pre ktorý nevrátila vozidlo a neuviedla ani dôvod, prečo tak nemieni urobiť a musí jej byť zrejmé, že tým, že vozidlo nevrátila privlastnila si jeho ekonomickú hodnotu a toto konanie nemôže byť považované za neúmyselné, súd prvej inštancie považoval neopodstatnenú, keďže žalobca neoznačil, ani nenavrhol žiaden dôkaz na preukázanie svojho tvrdenia o úmysle žalovanej obohatiť sa na jeho úkor. Súd prvej inštancie považoval nárok žalobcu na zaplatenie bezdôvodného obohatenia v sume 3.268,68 eur za premlčaný, preto žalobu v celom rozsahu zamietol.

5. Súd prvej inštancie priznal žalovanej, ktorý mala v konaní plný úspech, náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

6. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie žalobca z dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h), f) Civilného sporového poriadku. V odvolaní uviedol, že v prejednávanej veci ide zo skutkovej strany o situáciu, kedy žalovaná odkúpila v autobazáre automobil a na časti zaplatenie kúpnej ceny si vzala u žalobcu viazaný spotrebiteľský úver. Súčasný ekonomický stav je taký, že predajca má kúpnu cenu, žalovaná má vozidlo (v tomto smere je irelevantné, ako s ním naložila) a žalobca prišiel o úverovú istinu. V prípade kúpnej zmluvy medzi bazárom a žalovanou ide presne o prípad aplikácie ustanovenia § 107 ods. 3 Občianskeho zákonníka, ktoré pre tento prípad ustanovuje odlišný režim a garantuje námietku premlčania len vtedy, ak ju majú obe strany. Bazár preukázateľne predal vozidlo ako nevlastník, no ako účastník neplatnej zmluvy má právo na jeho vrátenie (s povinnosťou vydať ho vlastníčkovi). Vlastnícke právo vlastníka vozidla sa voči žalovanej nepremičuje. Preto aj žalovaná ako kupujúca, pokiaľ by kúpnu cenu platila zo svojich prostriedkov, mala právo na vrátenie kúpnej ceny, pričom námietka premlčania by bazáru nepatriala. Vzhľadom k tomu, že ide o spotrebiteľský vzťah, sa pri zrušenej alebo neplatnej zmluve nevysporiadava vzťah medzi kupujúcim a predávajúcim, ale vzťah medzi predávajúcim a veriteľom. Úverová zmluva medzi žalovanou a žalobcom je závislá od platnosti kúpnej zmluvy. V danom prípade je teda rovnako neplatná ako kúpna zmluva, a to bez ohľadu na to, že sama o sebe nemá právne vady. Aj z takejto neplatnej zmluvy sú strany povinné vzájomne si vrátiť poskytnuté plnenie. Toto právo má však len žalobca ako veriteľ. Žalovaná žiadne právo na vrátenie voči žalobcovi nemá, nakoľko bezdôvodné obohatenie je len na jej strane. Preto rovnako ako pri kúpnej zmluve žalobca námietku premlčania voči žalovanej nemá. Žalobca netvrdí, že žalovaná mala úmysel uzavrieť neplatnú kúpnu a úverovú zmluvu, v tomto smere išlo jednoznačne o pochybenie predajcu. Žalobca však tvrdí a preukazuje, že žalovaná odmietla a doposiaľ odmieta vrátiť nadobudnuté vozidlo. Žalovaná to dokonca ani nespochybňuje, jednoducho tvrdí, že ho nemá. Výsledkom súdneho konania tak, ako ho uzavrel súd prvej inštancie je to, že žalovaná získala vozidlo zadarmo, nakoľko uspela aj v

tvrdení o neplatnosť kúpnej zmluvy, aj v konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia. Opačne žalobca preukázateľne utrpel ujmu tým, že bez svojho zavinenia poskytol úver na neplatnú kúpnu zmluvu, pričom nemá nárok na vrátenie úverovej istiny voči žalovanej, ale ani voči predajcovi, nakoľko mu nemôže vrátiť vozidlo. Podľa žalobcu ide o učebnicový príklad aplikácie ustanovenia § 257 Civilného sporového poriadku, teda vzhladnutie dôvodu osobitého zreteľa na nepriznanie náhrady trov konania úspešnej strane sporu. Žalobca navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na nové konanie, prípadne napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobe v plnom rozsahu vyhovie.

7. K odvolaniu žalobcu proti rozsudku súdu prvej inštancie sa vyjadrila žalovaná. Vo vyjadrení uviedla, že výkon žiadneho práva nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi. V rozpore s dobrými mravmi je taký výkon práva strán v súdnom konaní, ktorý je výrazom zneužitia tohto práva na úkor druhej strany konania. Žalobca nesie zodpovednosť za vznik absolútne neplatných zmlúv tým, že nepreveril pôvod predmetu financovania. V slobodnej spoločnosti je totiž predovšetkým vecou nositeľom práv, aby svoje práva bránili a starali sa o ne, inak ich podcenením, či zanedbaním môžu strácať svoje práva majetkové, osobné, satisfakčné a pod.. Právny predchodca žalobcu až po predložení dôkazoch uznal, že predmetná kúpna a úverová zmluva sú absolútne neplatné úkony, pričom na začiatku komunikácie tvrdil, že tieto úkony sú vykonané v zhode s právom, teda nemajú žiadne právne vady. Ak by právny predchodca žalobcu konal ako pozorný, či ostražitý hospodár, ktorý poskytuje svoje peniaze žiadateľovi, musel by bez žiadnych pochybností zistiť, že podľa evidenčnej karty osobného motorového vozidla je zrejme, že vlastníkom a držiteľom tohoto vozidla je X.J., maloletá dcéra B.J.. Teda aj skutočnosť, že sprostredkovateľ žalobcu spoločnosť Martin Andersom, s.r.o. nebola nikdy vlastníkom označeného vozidla, teda ani nemohla previesť vlastníctvo k tomuto vozidlu na tretiu osobu. Medzi účastníkmi nedošlo k platnému uzavretiu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, pretože podstatná náležitosť zmluvy - predmet financovania, nebol vo vlastníctve predávajúceho a ani sprostredkovateľa, preto ani sprostredkovateľ nemohol predať žalovanej motorové vozidlo, ktoré mu nepatrilo. V danom prípade nemožno súhlasiť s aplikáciou ustanovenia § 107 ods. 3 Občianskeho zákonníka, keďže nejde o prípad, kedy by bola zmluva neplatná, alebo zrušená, ako o tom pojednáva toto ustanovenie, keďže v tomto individuálnom prípade ku vzniku zmluvy ani nedošlo a ani dôjsť nemohlo. Žalobca nevhodnou voľbou prostriedku ochrany svojich práv z objektívneho hľadiska vlastným zavinením vytvoril podmienky pre neskoršie úspešné vznesenie námietky premlčania práva žalovanou a súd prvej inštancie uplatnenie námietky premlčania akceptoval a svoje rozhodnutie riadne právne odôvodnil, s ktorým sa žalovaná stotožňuje. Žalovaná navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil.

8. K vyjadreniu žalovanej k odvolaniu žalobcu proti rozsudku súdu prvej inštancie sa vyjadril žalobca. Vo vyjadrení uviedol, že napriek zmätočným tvrdeniam žalovanej jednoznačne ide o neplatnú zmluvu, ktorého určenia sa samotná žalovaná domáhala v inom súdnom konaní. Úverová zmluva medzi žalovanou a žalobcom je závislá od platnosti kúpnej zmluvy. V danom prípade je teda rovnako neplatná ako kúpna zmluva, a to bez ohľadu na to, že sama o sebe nemá právne vady. Aj z takejto neplatnej zmluvy sú strany povinné vzájomne si vrátiť poskytnuté plnenie. Toto právo má však len žalobca ako veriteľ, žalovaná žiadne právo na vrátenie voči žalobcovi nemá, nakoľko bezdôvodné obohatenie je len na jej strane. Preto rovnako ako pri kúpnej zmluve žalobca námietku premlčania voči žalovanej nemá. S ohľadom na ustanovenie § 107 ods. 3 Občianskeho zákonníka nie je možné priznať žalovanej túto námietku premlčania, nakoľko v tomto právnom vzťahu táto námietka nepatrí obom účastníkom neplatnej zmluvy. Tento výklad okrem toho, že je zákonný, je aj spravodlivý, nakoľko žalovaná mohla preniesť svoju povinnosť na vydanie bezdôvodného obohatenia na bazár, a to tým, že by vrátila vozidlo tomu, kto jej ho odovzdal. V takom prípade by sa vyporiadaval výlučne žalobca s predávajúcim, resp. bazárom. Takto však na strane žalovanej vznikol neoprávnený ekonomický prospech prijatím sumy úveru a získaním motorového vozidla. Konanie žalovanej nemožno posúdiť inak ako konanie úmyselné. Žalovaná nevrátila motorové vozidlo a privlastnila si jeho ekonomickú hodnotu a týmto bráni žalobcovi vysporiadať sa s autobazárom. Toto konanie nemôže byť za žiadnych okolností považované za neúmyselné. Žalobca žiadal, aby odvolací súd rozhodol v zmysle odvolacieho petitu.

9. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 Civilného sporového poriadku), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 Civilného sporového poriadku), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 Civilného sporového poriadku), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 365 Civilného sporového poriadku) a

že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. f), h) Civilného sporového poriadku), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 Civilného sporového poriadku) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 Civilného sporového poriadku), súc pritom viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 Civilného sporového poriadku), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke odvolacieho súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 Civilného sporového poriadku) a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné priznať úspech, keďže napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je vo výroku vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie (§ 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

10. Žalobca podal odvolanie z dôvodov podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. f), h) Civilného sporového poriadku.

11. Odvolacím dôvodom podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. f) Civilného sporového poriadku totiž možno napadnúť výsledok činnosti súdu pri hodnotení dôkazov, na ktorého nesprávnosť je možné usudzovať len zo spôsobu, ako k nemu súd dospel. Ak nie je možné súdu prvej inštancie v tomto smere vytknúť žiadne pochybenie, nie je možné ani polemizovať s jeho skutkovými závermi.

12. K odvolaciemu dôvodu podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. h) Civilného sporového poriadku odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

13. Preskúmaním veci odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie týkajúce sa žalobcom v odvolaní namietaných skutočností je vyčerpávajúco, správne skutkovo a právne zdôvodnené a zodpovedá všetkým požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil. Z odôvodnenia jeho rozhodnutia nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Samotný fakt, že žalobca sa s dôvodmi uvedenými v rozhodnutí súdu prvej inštancie nestotožňuje ešte neznamená, že závery v ňom obsiahnuté nie sú správne. Súd prvej inštancie totiž zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré žalobu zamietol.

14. Pretože odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobcom tvrdeného nároku, ktorý vo vyčerpávajúcom rozsahu vykonal dokazovanie potrebné na posúdenie uplatneného nároku, výsledky dokazovania jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach dôkladne a správne vyhodnotil, pričom i podľa odvolacieho súdu dospel k správnym skutkovým zisteniam, a pretože v celom rozsahu zdieľa i jeho právny záver vo veci, keď vec i správne právne posúdil, s poukazom na ustanovenie 387 ods. 2 Civilného sporového poriadku odvolací súd odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmaného rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od týchto záverov súdu prvej inštancie odchýliť, a preto nemôže dať za pravdu odvolateľovi. Na zdôraznenie správnosti záverov súdu prvej inštancie sa potom žiada dodať už len nasledovné:

15. Odvolanie žalobcu bolo založené na námietkach, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

16. Podstatou odvolacej argumentácie žalobcu bola požiadavka na aplikáciu ustanovenia § 107 ods. 3 Občianskeho zákonníka v súdenom spore v kontexte neplatnosti kúpnej zmluvy a zmluvy o úvere,

ktoré tvorili jeden obchodný celok. Súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku konštatoval, že žalobca sa nemôže úspešne dovolávať aplikácie ustanovenia § 107 ods. 3 Občianskeho zákonníka, keďže medzi zmluvnými stranami nejde o synalagmatický záväzok. Naopak žalobca v odvolaní (rovnako ako v konaní pred súdom prvej inštancie) namietal, že súd prvej inštancie mal aplikovať uvedené zákonné ustanovenie, keďže sa jedná o prípad neplatnosti zmluvy, z ktorej neplatnej zmluvy sú si strany povinné vrátiť poskytnuté plnenie. Žalobca dôvodil podmienenosťou vzájomných plnení z kúpnej zmluvy, a to bazáru na vrátenie vozidla a žalovanej na vrátenie kúpnej cenu, pričom námietka premlčania by bazáru potom nepatrila. V nadväznosti na toto tvrdenie žalobca vychádzajúc z neplatnosti zmluvy o úvere dôvodil len existenciou bezdôvodného obohatenia zo zmluvy o úvere na strane žalovanej, preto podľa názoru žalobcu rovnako ako pri kúpnej zmluve nemá žalobca námietku premlčania, čo neumožňuje s ohľadom na ustanovenie § 107 ods. 3 Občianskeho zákonníka námietku premlčania priznať žalovanej, nakoľko v tomto právnom vzťahu námietka nepatrí obom účastníkom neplatnej zmluvy.

17. Podľa § 451 Občianskeho zákonníka, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať (ods. 1). Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov (ods. 2).

18. Podľa § 457 Občianskeho zákonníka, ak je zmluva neplatná alebo ak bola zrušená, je každý z účastníkov povinný vrátiť druhému všetko, čo podľa nej dostal.

19. Podľa § 107 Občianskeho zákonníka právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil (ods. 1). Najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo (ods. 2). Ak sú účastníci neplatnej alebo zrušenej zmluvy povinní navzájom si vrátiť všetko, čo podľa nej dostali, prihliadne súd na námietku premlčania len vtedy, ak by aj druhý účastník mohol premlčanie namietat' (ods. 3).

20. Pri posúdení nosnej spornej otázky, t. j. dôvodnosti uplatnenej námietky premlčania, vychádzal odvolací súd prejudiciálne zo záverov, ku ktorým dospel (aj) súd prvej inštancie a ktoré neboli osobitne napadnuté podaným odvolaním, že kúpna zmluva a zmluva o úvere tvoriace obchodný celok sú absolútne neplatnými právnymi úkonmi a že poskytnuté plnenie podľa zmluvy o úvere je potrebné vysporiadať podľa zásad na vyporiadanie bezdôvodného obohatenia (§ 451 a nsl. Občianskeho zákonníka). Súd prvej inštancie námietku premlčania vznesenú žalovanou posúdil ako dôvodnú v podstate na základe odmietnutia aplikácie ustanovenia § 107 ods. 3 Občianskeho zákonníka, pretože dospel k záveru, že v súdenom spore sa nejedná o vzájomný synallagmatický záväzok, nakoľko žalobcovi nebolo poskytnuté žiadne protiplnenie na základe zmluvy o úvere.

21. Podľa odbornej literatúry zmyslom uvedeného ustanovenia § 107 ods. 3 Občianskeho zákonníka je skutočnosť, že „Ak si strany neplatnej alebo zrušenej zmluvy už na základe nej plnili, pôjde o synalagmatickú reštitučnú povinnosť vydať si bezdôvodné obohatenie navzájom. Ak by však proti sebe v tomto prípade stáli povinnosť vrátiť peňažné plnenie oproti „vydaniu“ vlastníckeho práva, bolo by krajne nespravodlivé umožniť namietat' premlčanie len jednej strane záväzku (na druhej strane záväzku stojí nepremlčateľné vlastnícke právo). V takýchto prípadoch súd na prípadnú námietku premlčania neprihliadne.“ (porovnaj ŠTEVČEK, M. a kol.: Občiansky zákonník I Veľké komentáre, C. H. BECK, 2015, str. 701). „Ustanovenie § 107 ods. 3 Občianskeho zákonníka možno aplikovať iba na tie prípady, kde podľa zmluvy každý z účastníkov (nie iba jeden) niečo dostal, a teda je povinný druhému účastníkovi pri neplatnosti alebo zrušení zmluvy vrátiť to, čo dostal (V 5/1986).“ (porovnaj FEKETE, I.: Občiansky zákonník Veľký komentár 1. zväzok, EUROKÓDEX, s.r.o., október 2014, str. 675). „Toto ustanovenie je možné podľa súdnej praxe aplikovať len na tie prípady, keď podľa zmluvy každý z účastníkov (nielen jeden) niečo dostal a je preto povinný druhému účastníkovi pri neplatnosti alebo zrušení zmluvy vrátiť to, čo dostal.“ (porovnaj FIALA, J., KINDL, M. a kol.: Občiansky zákonník Komentár 1. díl, Wolters Kluwer ČR, 2009, str. 330). Súčasne podľa aktuálnej súdnej praxe platí: „Ustanovenie § 107 ods. 3 Občianskeho zákonníka dopadá na prípady vzájomných synalagmatických záväzkov vydania bezdôvodného obohatenia z neplatnej či zrušenej zmluvy (§ 457 Občianskeho zákonníka), keď na jednej strane stojí právo, ktoré sa premlčí (napr. právo na peňažné plnenie) a na druhej strane nepremlčateľné právo (napr. vlastnícke právo).“ (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn.

8Cdo/15/2019 z dňa 26.2.2020 uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky ako R 13/2021). Z uvedeného vyplýva, že pri vzájomných (synalagmatických) právach na vydanie bezdôvodného obohatenia z neplatnej alebo zrušenej zmluvy (§ 457 Občianskeho zákonníka) súd na námietku premlčania prihliadne len vtedy, keď by premlčanie mohla namietat' aj druhá strana. V ustanovení § 107 ods. 3 Občianskeho zákonníka je zakotvená výnimka z ustanovenia § 100 ods. 1 posledná veta Občianskeho zákonníka, podľa ktorého, ak sa dlžník dovoľá premlčania, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať. Právo na vzájomné vrátenie plnení sa však vzťahuje len na prípady, keď by predmetom bolo vzájomné vrátenie peňažných plnení. Nárok strany na vrátenie plnenia zo zrušenej zmluvy je nárokom podmieneným zo zákona povinnosťou vrátiť druhej strane plnenie zo zrušenej zmluvy (§ 457 Občianskeho zákonníka). Ustanovenie § 107 ods. 3 Občianskeho zákonníka vylučuje vznik neprípustnej nerovnováhy, ktorá by mohla vzniknúť typicky pri kúpnej zmluve, kde vydanie veci pre nepremlčateľnosť vlastníckeho práva nie je ohrozené uplynutím doby, zatiaľ čo právo na vydanie peňažného protiplnenia premlčaniu podlieha. Predmetné ustanovenie tak upravuje iba prípady synalagmatických záväzkov, kde na jednej strane ide o právo, ktoré sa premlčuje a na druhej strane ide o právo nepremlčateľné.

22. Súd prvej inštancie vychádzal z názoru (v rámci právneho názoru o nesplnení podmienok aplikácie ustanovenia § 107 ods. 3 Občianskeho zákonníka), že žalobca podľa neplatnej zmluvy o úvere nič nedostal. Tento záver súdu prvej inštancie je správny, odvolací súd sa ním plne stotožňuje, keďže medzi stranami existuje záväzok žalovanej z bezdôvodného obohatenia vydať žalobcovi poskytnutú sumu úveru na základe neplatnej zmluvy o úvere, ktorý záväzok žalovanej nie je vzájomne podmienený plnením žalobcu v prospech žalovanej z neplatnej zmluvy o úvere. Neexistencie vzájomnej podmienenosti plnenia si musí byť vedomý aj sám žalobca, keďže si žalobou uplatnil svoju pohľadávku proti druhému subjektu - žalovanej, hoci sám ani len netvrdil, akú povinnosť protiplnenia má voči žalovanej z neplatnej zmluvy o úvere.

23. Nenáležitá je ďalej argumentácia žalobcu, že bazár ako účastník neplatnej kúpnej zmluvy má právo na vrátenie vozidla a žalovaná má právo na vrátenie kúpnej ceny, pokiaľ by cenu platila zo svojich prostriedkov, a preto s ohľadom na ustanovenie § 107 ods. 3 Občianskeho zákonníka nemožno priznať žalovanej námietku premlčania. Tu sa žiada zdôrazniť, ako aj správne uviedol súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku, že žalobca si v konaní uplatnil nárok na vrátenie časti spotrebiteľského úveru z neplatnej zmluvy o úvere, pričom povinnosťou žalovanej rozhodne nebolo vrátiť žalobcovi ako právnomu nástupcovi pôvodného veriteľa predané vozidlo. Na tomto posúdení charakteru záväzku zo zmluvy o úvere nemôže nič zmeniť ani odvolacia argumentácia o tom, že s ohľadom na ustanovenie § 15 zákona o spotrebiteľských úveroch sa pri neplatnej zmluve nevysporiadava vzťah medzi kupujúcim a predávajúcim, ale vzťah medzi predávajúcim a veriteľom, keďže žalovaná nevrátila vozidlo predávajúcemu (§ 15 ods. 5 zákona o spotrebiteľských úveroch), teda nejedná sa o situáciu, ktorá nastala v súdenom spore, navyiac za stavu, že vlastníctvo vozidla ani nebolo prevedené na žalovanú a predávajúci ani nebol vlastníkom vozidla. Takýto synalagmatický záväzok z neplatnej kúpnej zmluvy mohol vzniknúť nanajvýš medzi účastníkmi neplatnej kúpnej zmluvy za predpokladu, že došlo k vzájomnému plneniu na jej základe. Túto vzájomnú viazanosť plnení treba rešpektovať aj pri formulácii žalobného návrhu. Pokiaľ žalobný petit nevyjadruje vzájomnú (synalagmatickú) viazanosť reštitučnej povinnosti účastníkov neplatnej alebo zrušenej zmluvy podľa ustanovenia § 457 Občianskeho zákonníka, t. j. povinnosť žalovanej plniť oproti splneniu povinnosti žalobcu voči nemu, takejto žalobe nemožno vyhovieť. Ani sám žalobca takto žalobný petit neformuloval, keď sám v odvolaní uvádzal, že žalovaná žiadne právo na vrátenie voči žalobcovi nemá, nakoľko bezdôvodné obohatenie je len na jej strane, čo zároveň vylučuje aj aplikáciu ustanovenia § 107 ods. 3 Občianskeho zákonníka z dôvodov uvádzaných samotným žalobcom. Správnym bol potom postup súdu prvej inštancie, keď v preskúmanom prípade neaplikoval ustanovenie § 107 ods. 3 Občianskeho zákonníka a správne na zistený skutkový stav aplikoval ustanovenia § 107 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka. Vzhľadom na vyššie uvedené sa žalobca neúspešne dovoľával aplikácie ustanovenia § 107 ods. 3 Občianskeho zákonníka.

24. Žalobca ďalej namietal, že záver súdu prvej inštancie o tom, že nepreukázal úmysel žalovanej, je nepochopiteľný, keď sama žalovaná tvrdí, že nie je majiteľkou vozidla a súčasne ho odmieta vrátiť.

25. Vo vzťahu k vydaniu bezdôvodného obohatenia vzniknutého na strane žalovanej sa odvolací súd stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že na vec sa nevzťahuje desaťročná premlčacia doba podľa ustanovenia § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka s poukazom na tvrdenie žalobcu, že

žalovaná sa dopustila úmyselného konania zameraného na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu. V konaní nebolo ničím preukázané, že by sa žalovaná na úkor žalobcu úmyselne obohacovala. Dôvodom vzniku bezdôvodného obohatenia žalovanej mala byť zmluva o úvere uzavretá medzi stranami, ktorú obe strany považujú za absolútne neplatnú z dôvodu, že sa jedná o viazaný spotrebiteľský úver na financovanie zmluvy o kúpe vozidla, pričom predávajúci nebol vlastníkom predaného vozidla. Aj keď zo skutkových okolností, ktoré neboli medzi stranami sporné, vyplynulo, že obe zmluvy (kúpna zmluva a zmluva o úvere) tvoriace obchodný celok sú absolútne neplatné v zmysle ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka pre rozpor so zákonom, nie je možné len z uvedeného dôvodu konštatovať, že žalovaná mala úmysel sa obohatiť voči žalobcovi. Na preukázanie úmyslu konajúcej osoby získať bezdôvodné obohatenie nestačia len všeobecné tvrdenia o nevrátení vozidla, ale bolo by nutné v každom jednotlivom prípade s poukazom na okolnosti uzavretia zmluvy o úvere preukázať, že žalovaná v čase uzavretia zmluvy o úvere a prijatia plnenia na základe zmluvy o úvere vedela alebo bola aspoň uzrozumená, že sa bezdôvodne obohacuje. Žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal, že by žalovaná mala úmysel získať bezdôvodné obohatenie vo vzťahu k plneniu zmluvy o úvere uzavretej práve medzi stranami, navyš za situácie, že žalovaná zaplatila časť splátok úveru, hoci vlastnícke právo k vozidlu na ňu ani nebolo ani prevedené, pričom vedomosť, kto je skutočným vlastníkom vozidla, resp. vedomosť, že ním nebol predávajúci a nie je ním ani ona, získala až s odstupom času po uzavretí zmluvy o úvere (niekedy v roku 2017 na polícii). Z týchto dôvodov bolo potrebné na daný vzťah zo spotrebiteľskej zmluvy aplikovať trojročnú objektívnu premlčaciu dobu.

26. Objektívna premlčacia doba, ktorá je určená nezávisle na subjektívnych dôvodoch dotknutých osôb, vždy začína plynúť odo dňa, kedy k bezdôvodnému obohateniu došlo. Platí, že subjektívna premlčacia doba sa musí zmestiť do objektívnej premlčacej doby. Medzi stranami nebolo sporné, že žalobca poskytol žalovanej spotrebiteľský úver v novembri 2015. Najneskôr posledný deň v novembri 2015 začala plynúť trojročná objektívna premlčacia doba na uplatnenie nároku žalobcu na súde a uplynula najneskôr posledným dňom v novembri 2018. Pre začiatok plynutia dvojročnej subjektívnej premlčacej doby je rozhodujúci deň, kedy sa žalobca skutočne dozvedel o vzniku bezdôvodného obohatenia a o subjekte, ktorý sa na jej úkor bezdôvodne obohatil, ktorý deň ustálil súd prvej inštancie na 3. júl 2017. Žaloba bola na súd prvej inštancie podaná 17. mája 2019. Odvolací súd preto súhlasí s názorom súdu prvej inštancie, že za daného stavu bol nárok žalobcu uplatnený na súde prvej inštancie po uplynutí trojročnej objektívnej premlčacej doby, preto námietka premlčania vznesená žalovanou bola opodstatnená. Uplynutím objektívnej premlčacej doby sa nárok žalobkyne premlčal, preto nebolo potrebné ani osobitne skúmať splnenie podmienok pre začatie plynutia subjektívnej premlčacej doby, nakoľko subjektívna doba, ktorej začiatok nastal v priebehu plynutia objektívnej doby a koniec nastal po skončení objektívnej doby, nemá v tomto prípade právny význam. Z týchto dôvodov súd prvej inštancie správne postupoval, keď nárok žalobcu na zaplatenie bezdôvodného obohatenia v sume 3.268,68 eur s príslušenstvom považoval za premlčaný a žalobu zamietol, nakoľko premlčané právo nemožno oprávnenému súdne priznať v dôsledku zániku vynúiteľnosti subjektívneho práva.

27. Výsledky dôkaznej verifikácie všetkých právne relevantných dôkazných prostriedkov, ktoré boli potrebné k zisteniu skutkového stavu a vyplývajú z obsahu spisu, viedli k naplneniu podmienok pre aplikáciu ustanovení § 457, § 107 ods. 1, ods. 2 časť vety pred čiarkou Občianskeho zákonníka, keďže poskytovali bezpečne zistený skutkový stav, ktorý bolo možné podriadiť pod uvedené hmotnoprávne pravidlo. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia z neplatnej zmluvy o úvere je premlčaný. Ak sa strana sporu dovoľá premlčania, nemôže súd premlčané právo (nárok) priznať. Žalobu v takom prípade zamietne. S uplatnenou námietkou premlčania sa súd vysporiada tak, že žalobu zamietne bez toho, aby skúmal, či uplatnené právo veriteľa existuje alebo nie (R 29/1983). Vzhľadom na procesnú ekonomiu správne súd prvej inštancie žalobu zamietol.

28. Napokon žalobca v odvolaní nesúhlasil ani s priznaním nároku na náhradu trov konania žalovanej, keď poukazyval na dôvody hodné osobitného zreteľa pre nepriznanie náhrady trov konania žalovanej, ktoré podľa jeho názoru spočívali v tom, že bez svojho zavinenia poskytol úver na neplatnú kúpnu zmluvu, pričom nemá nárok na vrátenie úverovej istiny.

29. Aplikácia ustanovenia § 257 Civilného sporového poriadku pre nepriznanie náhrady trov konania musí zodpovedať osobitným okolnostiam konkrétneho prípadu a musí mať vždy výnimočný charakter. Zákon pre rozhodnutie o nepriznaní náhrady trov konania podľa ustanovenia § 257 Civilného sporového

poriadku vyžaduje kumulatívne splnenie dvoch podmienok, a to dôvody hodné osobitného zreteľa a výnimočné okolnosti. Úvaha súdu, že ide o výnimočný prípad a či sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa, musí vychádzať z posúdenia všetkých okolností konkrétnej veci. K dôvodom hodným osobitného zreteľa môže dôjsť vo vzťahu k určitým druhom konania alebo určitej procesnej situácii, kde sa tieto často vyskytujú a tento dôvod je daný charakterom tohto konania alebo charakterom procesnej situácie. Pri skúmaní existencie podmienok hodných osobitného zreteľa treba prihliadať v prvom rade k majetkovým, sociálnym, osobným a ďalším pomerom všetkých strán a je potrebné vziať do úvahy nielen pomery toho, kto by mal trovy konania zaplatiť, ale treba zohľadniť aj dopad takéhoto rozhodnutia najmä na majetkové pomery oprávnenej strany. Významnými z hľadiska aplikácie uvedeného ustanovenia sú tiež okolnosti, ktoré viedli k uplatneniu nároku (práva) na súde, postoj strán v priebehu konania a pod.. Nepriznať hoci len čiastočne náhradu trov konania strane, ktorej na ňu vznikol nárok, možno len za predpokladu, že v konkrétnej veci možno od takejto strany spravodlivo požadovať, aby (hoci len čiastočne) si sama hradila jej vzniknuté trovy konania a to práve z konkrétne uvedených a existujúcich dôvodov hodných osobitného zreteľa. Je preto potrebné, aby skutkové okolnosti, v ktorých sa vidí naplnenie dôvodu hodného osobitného zreteľa pre nepriznanie náhrady trov konania, boli preukázané, a to zo všetkých aspektov, ktoré sú podľa ustálenej praxe všeobecných súdov relevantné.

30. Odvolací súd zdôrazňuje, že ustanovenie § 257 Civilného sporového poriadku upravujúce moderačné právo súdu, osobitné zdôrazňujúce kritérium dôvodov hodných osobitného zreteľa, sa má vykladať prísne reštriktívne a teda uplatnenie tohto ustanovenia prichádza do úvahy len výnimočne, keď výnimočnosť môže spočívať v okolnostiach danej veci, ako aj v okolnostiach u strán sporu. V danom prípade má odvolací súd za to, že zo strany žalobcu neboli produkované žiadne také dôvody hodné osobitného zreteľa, žiadne výnimočné okolnosti veci alebo na strane žalobcu, ktoré by odôvodňovali použitie citovaného ustanovenia. Právnym dôvodom nároku na náhradu trov konania je to, že strany, ktoré viedli spor, konajú „na vlastné nebezpečenstvo“ a nesú tak zodpovednosť za výsledok sporu. Žalobca odmieta prevziať zodpovednosť za výsledok sporu, a preto samotná skutočnosť, že žalobca je v spore neúspešný pre dôvodne vznesenú námietku premlčania, nie je takýmto dôvodom pre nepriznanie náhrady trov konania žalovanej. I keď žalobca v odvolaní zdôraznil, že žalovanú pred podaním žaloby vyzval na vrátenie vozidla, nevedelo to odvolací súd k záveru o nesprávnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie. Len nesúhlas žalobu s názorom súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu vo veci samej, pre ktorý bola jeho žaloba o zaplatenie bezdôvodného obohatenia zamietnutá, nemôže byť sám o sebe dôvodom hodným osobitným zreteľa podľa ustanovenia § 257 Civilného sporového poriadku. Nakoniec ani poukaz na možnosť mimosúdneho ukončenia sporu nie je náležitý, nakoľko žalovanej v žiadnom prípade nie je možné odopierať, resp. obmedzovať, účinne uplatňovať prostriedky procesnej obrany vrátane hmotnoprávných námietok (§ 149 Civilného sporového poriadku). Pre absenciu výnimočných okolností odvolací súd žiadosť žalobcu o aplikáciu ustanovenia § 257 Civilného sporového poriadku považoval za nedôvodnú.

31. Odvolací súd konštatuje, že po preskúmaní veci nezistil skutkové, ani právne vady napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie.

32. Ďalšie odvolacie argumenty žalobcu odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej za nerozhodné. I podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku strany, ktorá ju nastolila. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty strán (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04, II. ÚS 200/09 a podobne). Na ďalšiu irelevantnú argumentáciu, nespôsobilú privodiť úspech odvolaniu, preto odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

33. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa ustanovenia § 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku z dôvodu vecnej správnosti potvrdil.

34. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovení § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 v spojení s ustanovením § 396 ods. 1 Civilného sporového poriadku, pričom v odvolacom konaní úspešnej žalovanej priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi

v plnom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie osobitným uznesením po právoplatnom skončení veci.

35. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).